

JELENICE

Scénář a režie : Quentin Dupieux
V hlavních rolích : Jean Dujardin a Adèle Haenel

Francie – 77 minut – 2019 – 1.85 – 5.1

QUINZAINÉ
DIRECTORS' FORTNIGHT
CANNES 2019

iFANTASTIC
FEST
OFFICIAL SELECTION

tiff. toronto
international
film festival
official selection

GREENWICH
ENTERTAINMENT

SYNOPSIS

Když přijde spolu s krizí středního věku krize maskulinity, občas to dopadne vážně špatně. Hlavním hrdinou černé komedie je čerstvě rozvedený Jean Dujardin (Umělec), kterého svým zvláštním kouzlem uhrane omšelá kovbojská bunda z jelení kůže. Obyvatelé vesnice ve francouzských Alpách ho mají za nezávislého filmaře – jenom tak se mu povede spřátelit se s důvěřivou barmankou Adèle Haenel (Portrét dívky v plamenech), která touží po kariéře stříhačky. Ta se brzy stane spolupracovnicí na pochybném dokumentu, který zachycuje jeho nový a nečekaný životní cíl.

Režie: Quentin Dupieux

Scénář: Quentin Dupieux

Producenti: Thomas and Mathieu Verhaeghe

Kamera: Quentin Dupieux

Zvuk: Guillaume Le Braz, Alexis Place, Gadou Naudin, Cyril Holtz

Výtvarník: Joan Le Boru

Hudba: Janko Nilovic

Kostymérka: Isabelle Pannetier

Produkce: Arnaud Tournaire

Speciální efekty: Olivier Afonso

Post produkce: Abraham Goldblat, Camille Cariou

Koprodukce: Atelier de production, Arte France Cinéma, Nexus Factory & Umedia, Garidi Films

Ve spolupráci s: Ufund, Cinemage 13, Centre National du Cinéma et de l'image animée, d'Arte France, Canal+, OCS

S podporou: The Nouvelle Aquitaine Region in partnership with the CNC

Hrají: Jean Dujardin, Adèle Haenel, Albert Delpy, Pierre Gommé, Laurent Nicolas, Coralie Russier, Marie Bunel

Originální název: Le Daim

Žánry: Komedie, Horror

Rok premiéry: 2019

Stát: Francie

Používané jazyky: Francouzština

Přístupnost: od 15 let

Stopáž: 77 minut

Screen Ratio: 1:1.85

Formát: DCP

Zvuk: 5.1

Web filmu: <https://www.deerskinmovie.com/synopsis/>

Distributor v ČR:

Pilot Film s.r.o.

johana@mimesis.cz

<http://pilot-film.cz/>

Originální distributor:

Greenwich Entertainment

abohn@greenwichtertainment.com

<https://greenwichtertainment.com/>

ROZHOVOR S QUENTINEM DUPIEUX

Jak vás vůbec takový příběh napadl?

Chtěl jsem udělat film o šílenství. Sice mám pověst „toho režiséra, co dělá bláznivé filmy“, ale opravdové šílenství jsem vlastně nikdy napřímo netočil. Samozřejmě, že v mých snímcích *Steak*, *Rubber*, *Reality* nebo *Keep an Eye Out!* je taky něco vyšinutého, ale v mých předchozích filmech je šílenství vždycky nějak zkrocené – tak, aby bylo „vtipné“ a nereálné. Jsou to ztřeštěné snímky, ale jejich hrdinové a hrdinky ne. V *Jelenici* jsem konečně chtěl pracovat s postavou, která se vydá do toho nejčernějšího nitra. Bez žádných sofistikovaných triků, beze mě jinak vlastní přetvářky. *Jelenice* je tak můj první realistický film. Když o něm tak mluvím, lidé se mi sice smějí, ale já to myslím vážně. Tohle bylo poprvé, kdy jsem se s realitou střetl tváří v tvář. Pak už jen stačilo přidat příběh, herce, a bylo to.

Říkáte „první realistický film“, ale přece jen je to příběh o muži, co se zamiluje do kožené bundy...

Ano, ale Georgesovo šílenství je skutečné, odehrává se v reálném světě. Moje ostatní filmy jsou zasazeny v bláznivém vesmíru, kde se může stát cokoli. Kdežto v *Jelenici* je jak hlavní hrdina, tak svět okolo něj, velmi skutečný. Georgese byste klidně mohli potkat na ulici, nebo jím možná dokonce jste. A to je děsivé. Během života jsem se s několika „Georgesy“ dostal do křížku a byla to hodně znepokojivá setkání.

Většina příběhů o šílených lidech vám ukáže, jak se jejich život zhroutil, jak se zbláznili. Vy nám o Georgesovi neřeknete skoro nic. Proč jste nenatočil také něco z jeho předchozího života?

Ale natočil. Původně jsme měli záběry Georgesova každodenního života, manželky, jeho dětí... A taky jak o všechno přišel. Ale když jsme se na ně dívali ve střížně, bylo to nudné. Nefungovalo to. Bylo to, jako kdybychom divákům dávali hesla k nerozluštitelné šifře. Nakonec jsem všechno vyhodil a zaměřil se jen na Georgese a jeho bundu. Rychle jsem si uvědomil, že když ukážu čirou obsesi bez vysvětlení, můžu tak publiku nastavit zrcadlo.

Georges ve filmu skoro nikdy ze záběru nezmizí. Jak se vám pracovalo s Jeanem Dujardinem?

Nikdy jsem vlastně nemusel Jeana k něčemu přesvědčovat. Přeskočila mezi námi nějaká jiskra a klapalo to. Popsal jsem mu příběh a on hned souhlasil. Podle mě ho stejně jako mě přitahuje samotná idea obsese. A při natáčení tak úplně splynul s postavou. V jeho očích vidíte, že to zas tak nehraje. Přestože filmem skoro doslova žil, fakt si to užil. Bylo pro mě důležité, aby Jean jen nepředstíral, že je blázen – film by tak byl o dost míň zajímavý. Chtěl jsem točit velmi intimně, skoro neviditelně, aby se Jean mohl cítit svobodný. *Jelenice* je film o samotě, o tom druhu smutku, který vás postupně dožene k šílenství. Musel jsem se proto vzdát velmi pečlivého přístupu mých předchozích filmů a na všechno se podívat subtilněji, abych byl blíže k hercům. Ve filmu je spousta chvil, kdy Jean působí ohromně přirozeně, jakoby ani nebyl herec. On to je tak trochu dokument o divoké přírodě. Adèle Haenel do filmu přinesla cosi velmi animálního a její setkání s Jeanem dopadlo velmi zajímavě. Je vidět, že se jim v očích děje spousta věcí, je to silné. Přestože byla Adéline postava napsaná jako ta racionálnější, ve výsledku je film díky ní ještě o něco znepokojivější. Jako kdyby se ona sama nakazila Georgesovým šílenstvím.

Ve vašich ostatních filmech je sice vždycky také něco drásavého, ale neřekl byste, že *Jelenice* je váš první hororový snímek?

Ano a jsem na to hrdý. Má předchozí díla si děs drží od těla. Můžete o nich přemýšlet jako o nočních můrách, s těmi mají společné třeba absurdní násilí. Ale nic z toho není skutečné. V *Jelenici* si taky pohrávám se šokem, ale jinak zůstávám věrný realistickým aspektům šílenství. A uvědomuji si, že reakce publika je tak o dost jiná. Rozrušuje je to. Neví, jestli mají být tím, co vidí, zhrozeni, nebo se od nich čeká, že propuknou v smích. To mě vážně baví.

***Jelenice* je zároveň film o filmovém médium. Georges se stane režisérem a taky hercem...**

Pozor, není na tom nic sarkastického. Georges ve filmařině najde kreativitu, kamera mu umožní se vyjádřit. Podle mě to nakonec dopadlo spíš jako vzpomínka na mé vlastní dětství – když jsem jako teenager natáčel v lese hororové filmy s kamarády místo herců - než skutečná reflexe filmového jazyka. George svůj „velký plán“ dokumentuje za pomoci kamery. Pro nás a pro Denise je to zábava, snad ani ne fikce. Jen film. Obrazy. Ale pro Georgese je to součást skutečného světa.

ROZHOVOR S JEANEM DUJARDINEM

Co vás na filmové tvorbě Quentina Dupieux baví?

Je prostě okouzlující. Jeho filmy jsem znal, ale nebyl jsem si jistý, že v nich je pro mě místo. A pak za mnou přišel s *Jelenicí*. Veselý, přátelský, vyklidněný, cool chlapík. Ale trvá jen pár minut, než vám dojde, že tenhle člověk má naprosto přesnou představu o tom, co chce vytvořit. Vyložil mi příběh toho kabátu a mně se hned zalíbil. Na Quentinovi je něco hrozně svůdného. Chce, abyste ho měli rádi. Od prvního pohledu je jasné, že se na věci dívá tak, jako nikdo jiný. Taky mě okamžitě uhranula jeho energie, jeho touha tvořit film, která nezmizela ani na place. Režisérů s tak podmanivou vizí jako má Quentin, je velmi málo. S Quentinem se cítíte v bezpečí i během těch nejláznivějších scén. To je u lidí, se kterými se chystáte dát dohromady, důležité. A třeba v případě Quentina vám ani žádné ego nepomůže. Musíte se stát prodlouženou rukou jeho filmařské imaginace.

Jak jste k postavě jako je Georges přistupoval?

Záměrně jsem se nedržel scénáře. Školometská interpretace šílenství nepřicházela v úvahu. Američané jsou v tomhle velmi dobří, ale pro Quentinovy filmy je to jako cizí jazyk. Georgese chápu. Má něco v sobě: závan smutku, touhu všechno zahodit. Osobně mě to zasáhlo. Georges se na všechno vykašle. Vždyť kdo o tom někdy nesnil? Jakmile jsem tohle pochopil, začal jsem hrát roli tak přirozeně, jak to jen šlo. Bylo to v malých gestech, drobných pohledech, pohybech nohou. Aby Georges jako postava fungoval, musíte mu to věřit od první chvíle. A musíte zůstat hodně při zemi. Myslím, že v Quentinových filmech nemá smysl snažit se být chytrý. Místo toho musíte najít tu správnou polohu. A díky tomu se pochopitelně může stát dost neočekávaných věcí. Během natáčení jsem si neuvědomil, do jak velké míry jsem na plátně vlastně Quentina vlastní dvojník. Nevím, bylo to bizarní... Bradka, gesta, způsob vyjadřování.... Rozhodně jsem se ho nepokoušel imitovat a on sám mě k tomu nikdy nevedl. Ale sami musíte uznat, že na plátně se děje něco hodně zvláštního.

Jak byste popsal jeho způsob práce?

Miluju „neprofesionální“ aspekty jeho tvorby. Sám je na to hrdý. Nemá metodu ani systém. Filmy točí tak rychle a spontánně, jak to jen jde. To zbožňuju. Quentin má taky společnou jednu velmi důležitou věc s Michelelem Hazanaviciusem. Pracuje s prázdným prostorem. Má rád, když scény trvají, i když už není co hrát. Když se čas zastaví. Ale není to čas na odpočinek – dává tím hercům a postavám čas jen tak existovat, reagovat na to, co se děje. Některé herce to může vykolejit. Já to ale miluju. Je to právě v takových chvílích plných pochybností, kdy se začne drama a komedie prolínat. Jste přesně na hraně. Jde o všechny scény, kdy Georges po někom požaduje peníze nebo nemůže zaplatit. Quentin si dává záležet, aby ten neklid roztáhl co nejvíc, aby se vám stihla do hlavy vloudit nějaká neodbytná pochyba. Změní se Georges v násilníka? Bude brečet? Smát se? Nikdy nevíte, co se stane dál. Čas se na chvíli zastaví a můžou se objevit všechny možné drobné bolesti, které ve mně probouzí touhu zemřít se smíchem na tváři.

Je to taky váš první žánrový film a první role, kde hraje seriového vraha...

Je to nářez! Už jsem hrál postavu s hraniční poruchou osobnosti ve filmu Nicolase Boukhriefa *Cash Truck* z roku 2003, ale to nejde s tím, co mi Quentin nabídl, srovnat. Podobný terén jsem chtěl už delší dobou prozkoumat. Šílenství a obsese mě vždycky fascinovaly. Líbí se mi, jak *Jelenice* ze společensky-uvědomělého thrilleru postupně zdegeneruje do něčeho úplně divného a krvavého. Hodně mě to připomíná Patricka Dewaere ze *Série Noire* od Alaina Corneau z roku 1979. Krajinky, Francie, ta nuda... Quentin aproprioval atmosféru této filmové školy a přetvořil ji v něco zcela osobního a velmi unikátního.

Kromě Adèle Haenel je vaší hlavní part'áčkou kožená bunda... Jak se vám hrálo, když byl váš kostým zároveň postava?

Vyzkoušel jsem sedm bund. Tahle byla jedna z prvních... a když jsem si ji oblékl, něco se stalo. Řekli jsme „Bingo, to je ona“, spontánně a hrozně brzo. Vlastně to byl castingový pohovor. Byla mezi námi chemie, fungovalo to. Tahle bunda měla co říct. A ano, je jednou z postav, možná proto, že ji nikdo nemůže ve skutečnosti nosit. Prostě existuje, za hranicí dobrého vkusu a selského rozumu. Když ji máte na sobě, necítíte se směšně, ale prostě jinak, zvláště. To mi při hraní hodně pomohlo. Asi bych to neměl říkat, ale Georges i já jsme tak trochu blázni do oblečení. Já miluju boty – kupuju si jich hromady a nikdy je nenesím. Nevím proč, ale rád se na ně doma dívám. Boty z jelení kůže, které Georges ve filmu nosí, jsou ve skutečnosti moje. Takže s tou bundou nám to klaplo okamžitě. Mluvíme o ní, jako kdyby to byla postava, ale upřímně mi přijde spíš prokletá. Nevím, jestli by se mnou Quentin souhlasil, ale takový je můj dojem, když jsem viděl hotový film. Ukazuje se tak Quentinův geniální střih. Když s ním točíte, nikdy nevíte, jak film dopadne. Všechny ty scény, v nichž s bundou mluvím... na place jsme si řekli „super, to je fakt vtipné!“ ale po střihu je to sice stále zábavné, ale taky zneklidňující, tragické a zvláštní. Jako kdyby se Quentinovi dařilo pro každou scénu najít to nejlepší místo a rytmus. A najednou do sebe dílky skládačky zapadnou. Pro mě jako herce byla možnost pracovat s ním ohromně vzrušující.